

Dank u wel

Van huis uit ben ik katholiek opgevoed. Ik heb daardoor ook leren bidden. Het kwam er bij het bidden altijd op neer, dat er iets aan 'die Goede God' werd gevraagd. Godvruchtig werden daartoe de handen samengevouwen en het leek wel dat, hoe intenser de concentratie was tijdens het gebed, hoe meer ik het gevoel kreeg, dat er welwillend naar me werd geluisterd en 'dat het wel goed zou komen'.

De laatste tijd denk ik sterk na over het volgende:

Als Johannes in 10:30 Jezus laat zeggen: *'Ik en de Vader zijn één'*, dan komen diens woorden overeen met de woorden uit de Chandogya Upanishad *'Tat Tvam Asi'*, wat betekent: *'Jij bent Dat'*.

Als diezelfde Jezus in Johannes 10:34 vervolgens ook nog verwijst naar een psalm, waarin staat dat wij - vrij vertaald - allemaal Goden zijn, dan ligt dáár voor mij het bewijs, dat niet alleen Jezus, maar ieder mens in essentie het 'goddelijke' in zich draagt (een God is). En dat dat Goddelijke aanwezig is in ons hart, wat overigens ook de plek is waar de hand van Jezus' beeltenis altijd naar wijst.

Hiervan uitgaande, betekent dat, dat we door op 'vragende wijze' te bidden, mijns inziens tegengesteld bezig zijn. We beseffen dan namelijk niet, dat alles waar we om vragen reeds aanwezig is. We zijn immers Bewustzijn, God zo je wilt, en daarin, in Hem, is alles al aanwezig.

Het gegeven, dat ik gedurende mijn hele aardse bestaan nooit niet in verbinding ben (geweest) met de Bron van waaruit alles wat zichtbaar en onzichtbaar is voortkomt, vind ik een uiterst liefdevol gegeven. Dat die Bron mij alles heeft gegeven wat nodig was/is om gelukkig te zijn, zie ik nu als de grootste 'genade'.

Ik heb gemerkt dat, als ik voor dit gegeven opensta, ik die genade werkelijk kan ervaren. Dát kan echter alleen vanuit het hart; daar kan ik mijn verstand niet bij gebruiken. Dat is gewend om alles vanuit de dualiteit te benaderen. Het hart daarentegen accepteert; het verstand verdeelt.

Als het hart me nu laat weten, dat alles er al is en ik vanuit hetzelfde hart de verbinding voel met de Bron, van waaruit alles, door liefde gedragen, voortkomt, dan raak ik vanzelf vervuld van 'dankbaarheid'. Dan voel ik me dankbaar voor alles wat het leven mij in al haar verschijningsvormen schenkt.

Die dankbaarheid doet me stil worden. Ze zorgt ervoor dat al mijn oordelen verdampen. Ze doet tranen van vreugde in me opwellen, tranen die anderen kunnen meevoelen, maar die wellicht niet door hen kunnen worden begrepen, omdat ze de meest intieme relatie met het hart weerspiegelen.

De zon kan als referentie dienen voor het 'licht van Bewustzijn' dat, getuige de vele bijna-doodervaringen, vele malen intenser is dan het licht van de zon. In het licht van de zon wordt alles zichtbaar. In het licht van Bewustzijn wordt /is alles mogelijk. Daarom hoef ik niets te vragen.

In dát licht zoeken mijn strengelen zich en mijn Mijn diepste ervaring wil

handen elkaar vanzelf, de vingers lippen zetten zich in beweging. vorm krijgen en vindt ze in de woorden:

'Dank u wel.'